

Arrest

nr. 126 901 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE DECKER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, geboren op 16 september 1989 in Zaira, Khyber Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA), Pakistan, waar u tot 2011 hebt gewoond. Sinds 2011 woonde u samen met uw familie in Peshawar, Khyber Pakhtunkwa. Sinds 5 april 2010 werkte u voor Mengal Brothers, een transportbedrijf dat olie transporteerde voor de NAVO troepen in Afghanistan. U werkte er samen met uw oom, N.K., en begeleidde vrachtwagens van het depot in Taru Jabba tot aan de grens in Torkham.

Op 12 september 2010 kreeg u thuis in Zaira een brief van de taliban waarin stond dat u zichzelf moest aanbieden bij de taliban. Op 23 september 2010 ontving u een tweede brief van de taliban, waarin men u opnieuw opriep uzelf aan te bieden, en ermee dreigden u te doden indien u niet met uw

werk zou stoppen. In 2011 was u tijdens uw werk voor Mengal Brothers het doelwit van een granaataanval. Enige tijd later werd er op u geschoten tijdens uw werk.

Op 9 juni 2013 werd uw oom Noorab Khan nabij Gul Haji Plaza in Peshawar vermoord in zijn auto. Omdat u bang was dat dit ook met u zou gebeuren, stopte u met werken bij Mengal Brothers, en bleef u thuis. Op aanraden van uw vriend Majid verliet u op 10 oktober 2013 het land, en reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 31 oktober 2013 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een kopij van uw domiciliecertificaat, een kopij van een FIR over de moord op uw oom, een kopij van een aankondiging in de krant in verband met de begrafenis van uw oom, kopijen van ziekenhuisattesten over uw overleden oom, een kopij van een brief van Mengal Brothers Transport Company, kopijen van twee brieven van de taliban, en kopijen van FIR's over verschillende incidenten met tankers die plaatsvonden in uw regio.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van uw vrees voor de taliban. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de moord op uw oom N.K. betreft, werden enkele opmerkelijke inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal. Zo verklaarde u bij de DVZ dat niemand gezien had hoe uw oom gedood werd. Tijdens uw interview op het Commissariaat-Generaal vertelde u echter dat uw oom omkwam omdat hij werd beschoten door aanvallers op een motorfiets terwijl hij in zijn auto zat (CGVS p. 13), en dat ook zijn chauffeur bij hem in de wagen zat: de chauffeur overleefde de aanslag, bracht uw oom nog naar het ziekenhuis en lichtte de familie uiteindelijk in over diens overlijden (CGVS p. 15, 25). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, kon u hier geen afdoende verklaring voor geven (CGVS p. 31-32). U verklaarde enkel dat u bij het eerste interview erg verward was omdat u vrij moe was, het vrij koud was buiten, en u moest wachten voor het interview. Echter, aangezien de moord op uw oom de kern van uw asielaanvraag raakt, kan van u worden verwacht dat u hier toch eenduidige verklaringen over aflegt.

Uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw oom N.K. stemmen bovendien niet overeen met de documenten die u over zijn overlijden heeft neergelegd. Zo legde u tijdens uw interview op het Commissariaat-Generaal een F.I.R. voor die de verklaring van uw oom U.A. bevat, en werd opgesteld na de moord op uw oom N.K. (CGVS p. 14). Hoewel u op het Commissariaat-Generaal verklaarde dat enkel de chauffeur van uw oom, A.S., bij hem aanwezig was op het moment van de moord (CGVS p. 15), blijkt uit de F.I.R. dat ook uw oom's broer, U.A., die de klacht liet registreren, bij hen aanwezig was op dat moment. Bovendien verklaarde U.A. aan de politie dat er ook nog vele andere getuigen van het incident waren. Tevens verklaarde u op het Commissariaat-Generaal dat uw oom nog in leven was onmiddellijk nadat hij werd beschoten, en zelf aan de chauffeur vroeg om hem naar het ziekenhuis te brengen (CGVS p. 25). Uit het post mortem-rapport blijkt echter dat uw oom onmiddellijk zou zijn overleden aan zijn verwondingen. Om uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw oom te ondersteunen, legt u verder ook nog ziekenhuisattesten voor, evenals een aankondiging in de krant in verband met de begrafenis van uw oom. Deze documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen echter niet. Ze zijn immers niet van die aard dat zij de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Tevens blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welk document kan laten opstellen. Bijgevolg dient besloten te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de moord op uw oom, die volgens u de concrete aanleiding was om te stoppen met uw werk voor Mengal Brothers (CGVS p. 5, 16), en nadien uw land van herkomst te verlaten (CGVS p. 21).

Met betrekking tot de dreigbrieven die u kreeg van de taliban, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op het Commissariaat-Generaal niet overeenstemmen met de inhoud van deze brieven. Zo verklaarde u dat de taliban in de eerste brief van u eiste dat u zich aan hen moest aanbieden, maar dat er in de brief niets vermeld werd over uw job. Over de tweede brief verklaarde u dat men alle informatie over uw werk had, en ermee dreigde u te zullen doden en ook de containers tot doelwit te zullen maken (CGVS p. 17-18). Echter, uit de dreigbrieven die u tijdens uw interview bij het Commissariaat-Generaal heeft neergelegd, blijkt dat beide brieven vermelden dat u meewerkt aan de

oliebevoorrading van de NAVO troepen in Afghanistan. Bovenstaande tegenstrijdigheid tast bijgevolg de geloofwaardigheid van de individuele bedreigingen die u hebt gekregen aan.

Bovendien is het opmerkelijk dat u in de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS niets vertelde over de twee incidenten die u persoonlijk zijn overkomen tijdens uw werk voor het transportbedrijf Mengal Brothers, met name de granaataanval en het schietincident in de omgeving van Jamrud. Toen u werd gevraagd waarom u bij de DVZ niets vermeldde over beide incidenten, verklaarde u dat de tolk u vertelde dat u heel precies moest antwoorden op de vraag en dat u heel kort moest zijn en geen details mocht geven (CGVS p. 33). Deze uitleg verschoont bovenstaande omissie niet, te meer daar uit de bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS blijkt dat u, toen u werd gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst, wel twee incidenten hebt vermeld waarbij u zelf niet persoonlijk betrokken was, met name de aanslagen op vrachtwagens van het bedrijf waarvoor u werkte (CGVS Vragenlijst dd. 28.11.2013, p. 2). Uw verklaring dat de tolk u vertelde dat u zichzelf moest beperken, verklaart bijgevolg niet waarom u niet kort vermeldde dat u reeds twee keer zelf het doelwit zou zijn geweest van een aanslag. De vaststelling dat u bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ geen melding maakte van de granaataanval noch van het schietincident, doet verder afbreuk aan uw relaas. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot deze incidenten. Bijgevolg tast deze omissie bij de DVZ de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de taliban verder aan.

Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw Pakistaans paspoort en uw Pakistaanse ID-kaart. Bij de DVZ verklaarde u dat u nooit in het bezit bent geweest van een eigen Pakistaans paspoort (DVZ Verklaring dd. 28.11.2013, rubriek 26A), en dat uw identiteitskaart nog in Pakistan ligt omdat de smokkelaar u had verteld dat u niets mocht meenemen (DVZ Verklaring dd. 28.11.2013, rubriek 26B). Hieromtrent verklaarde u voor het CGVS dat uw paspoort samen met uw ID-kaart werd afgenomen door de smokkelaar toen u van Iran naar Turkije ging (CGVS p. 20). Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u dat men u bij de DVZ enkel vroeg of u een ID-kaart had, waarop u nee antwoordde, maar dat men u verder niet vroeg waar u die kaart had gelaten of waar ze werd afgenomen. U ontkende dat u bij de DVZ hebt gezegd dat uw ID-kaart nog in Pakistan is (CGVS p. 32). Met betrekking tot uw Pakistaans paspoort, stelde u verder dat ze uw verklaring dat u nooit een paspoort zou gehad hebben bij de DVZ zelf hebben geschreven, en dat ze u er niets over gevraagd hebben. U herhaalde dat de vragen bij de DVZ niet duidelijk waren, en verklaarde bovendien dat u problemen had met de tolk, omdat het een Afghaanse tolk was die Perzische woorden gebruikte (CGVS p. 33). Echter, niets in het administratief dossier wijst er op dat de tolk voor het gehoor door de DVZ fouten zou hebben gemaakt. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat u het gehoorverslag van de DVZ heeft ondertekend voor akkoord en dat u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-Generaal, toen u gevraagd werd hoe het gehoor op de DVZ was verlopen, enkel heeft aangegeven dat u heel moe was toen u in Brussel arriveerde, maar niets vermeldde over deze problemen met de tolk (CGVs p. 3). Het feit dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over het bestaan van uw paspoort en de locatie van uw ID-kaart, doet het vermoeden rijzen dat u weldegelijk kan beschikken over uw eigen internationaal paspoort, maar dat u dit intentioneel verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas alsook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde overige documenten, met name kopijen van uw domiciliecertificaat, een brief van Mengal Brothers Transport Company, en FIR's over verschillende incidenten met tankers die plaatsvonden in uw regio, wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Sowieso is de bewijswaarde van kopijen gering, gezien de authenticiteit van dergelijk stukken niet kan worden geverifieerd. Uw domiciliecertificaat bevat bovendien louter informatie over uw identiteit, die niet in twijfel wordt getrokken, maar ondersteunt verder uw asielrelaas niet. Ook de FIR's over verschillende incidenten in uw regio ondersteunen uw persoonlijke asielrelaas niet, aangezien u ook zelf al aangaf bij geen van deze incidenten betrokken te zijn geweest (CGVS p. 18). Over de brief van Mengal Brothers Transport Company dient verder te worden opgemerkt dat die enkel informatie bevat over uw werkzaamheden bij het bedrijf, maar niet over de door u verklaarde vervolgingsfeiten die u omwille van die werkzaamheden zou hebben ondervonden. Tot slot kan ook hier worden verwezen naar de hierboven vermeldde informatie van het Commissariaat-Generaal dat in Pakistan iedereen tegen betaling eender welk document kan laten opstellen.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, bepaald in artikel 48/4 § 2 a en b.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land verblijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan, met name uit de Federally Administered Tribal Areas (FATA), en sinds 2011 verbleef in de provincie Khyber Pakhtunkwa. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, maar dat de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers in deze provincies geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en het verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht

worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Temeer daar u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan, en naast Pashtu ook Urdu en Engels kent (CGVS p. 12). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting in zijn verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht in samenlezing met artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens om hem subsidiaire bescherming te verlenen, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stukkenbundel die kopieën bevat van de stukken die hij reeds eerder in zijn procedure voorlegde, aangevuld met diverse artikels over aanslagen op Navo-brandstofwagens, een artikel over Mengal Brotherts Transport en het gehoorverslag van verzoeker op het Commissariaat-generaal.

Verweerder voegt bij zijn nota een document met landeninformatie: COI Focus Pakistan, *Actuele Veiligheidssituatie*, 18 februari 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker roept problemen in met de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor het bedrijf Mengal Brothers, dat brandstoftransporten verzorgt voor de Navo tussen Pakistan en Afghanistan. Aan dit relaas hechtte de commissaris-generaal geen geloof, gezien er ernstige inconsistenties werden vastgesteld tussen de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor de

commissaris-generaal aflegde, alsook tussen zijn verklaringen en de inhoud van de door hem voorgelegde stukken. De tegenstrijdigheden betreffen de kern van het asielrelaas met name de moord op zijn oom. Daarnaast vermeldde verzoeker bij het Commissariaat-generaal twee incidenten die hem persoonlijk zijn overkomen tijdens zijn werk voor het transportbedrijf Mengal Brothers waarvan hij evenwel geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over zijn identiteitskaart en zijn paspoort.

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en eigen interpretaties van feiten en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Dit is niet afdoende om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Als dusdanig wordt er dan ook geen enkele afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde omissies en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Alle vaststellingen en overwegingen van de betwiste beslissingen blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker tracht de tegenstrijdigheden te vergoelijken door deze te wijten aan vertaal- en tolkproblemen. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een Afghaanse tolk aanwezig was die een ander dialect gebruikte, terwijl verzoeker uitdrukkelijk een tolk Pashtou wenste.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker nooit eerder in de procedure enige opmerking over de tolk heeft gemaakt. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het gehoorverslag van de DVZ heeft ondertekend voor akkoord en dat hij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd hoe het gehoor op de DVZ was verlopen, enkel heeft aangegeven dat hij heel moe was toen hij in Brussel aankwam. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker melding gemaakt van problemen met de tolk. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd.

Voorts merkt verzoeker op dat de toenmalige raadsman van verzoeker (mr. V. Neerinckx) tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen bijstand kon verlenen aan verzoeker aangezien de tolk geen Nederlands kon en de woorden van verzoeker naar het Engels werden vertaald. Daar de raadsman geen Engels kon, had hij niet de mogelijkheid om het verhoor goed te begrijpen en heeft hij het gehoor reeds na enkele minuten verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uitgaat dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Deze wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijke onderzoek van de asielaanvraag. Zij wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het gehoor zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij het gehoor bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS, 3 september 2008, nr. 185.993). Artikel 51/4 verbiedt diegene die het gehoor van de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Door zich louter af te vragen of de notities van de dossierbehandelaar wel een getrouwe weergave zijn van zijn verklaringen, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Verzoeker verwijst nog naar de bewijskracht van zijn stukken, doch de Raad merkt op dat stukken slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld, *quod non in casu*. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het

administratief dossier blijkt verder dat Pakistaanse documenten, ook officiële, slechts een zeer relatieve bewijswaarde hebben gezien ze aldaar frequent en gemakkelijk te koop worden aangeboden.

Wat betreft verzoekers uitdrukkelijke verwijzing naar de nieuw neergelegde brief van Mengal Brothers Transport, d.d. 22 april 2014 in bijlage aan een e-mail van het bedrijf (stuk 4) kan worden vastgesteld dat verzoeker enkel een kopie en geen origineel stuk heeft neergelegd. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op wat vooraf gaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het mogelijke risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing dat verzoeker ingevolge artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen nood heeft aan internationale bescherming, gezien er voor hem een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voor handen is in de grote steden van zijn land van herkomst. Verzoeker betwist de redelijkheid van een dergelijke hervestiging en wijst daarvoor op het belang van familie- clan- en stamverwantschappen voor het overleven van het individu in zijn regio. Verzoeker verwijst daarvoor naar zijn verklaringen en voegt daartoe een arrest van de Raad bij waarin een voorgestelde hervestiging naar Kabul door de Raad onredelijk werd geacht bij gebrek aan gemeenschapsbanden aldaar voor de betrokken asielzoeker.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in de regio van herkomst van verzoeker dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Hoewel verzoeker luidens zijn verklaringen afkomstig is uit het dorp Zaira in de grensprovincie FATA, stelt de Raad vast dat verzoeker sinds 2011 met zijn hele familie naar de stad Peshawar verhuisd is, hoofdstad van de provincie Khyber-Pakhtunkwa. Het eventuele risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel dient derhalve te worden onderzocht in functie van een terugkeer van verzoeker naar Peshawar.

Uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn verweernota voegt blijkt dat over het gehele grondgebied van de provincie met 20 miljoen inwoners, kwamen in 2013, 621 geweldsincidenten voor, die niet de vorm aannemen van een open oorlog maar van sporadische terreuraanslagen. Bij deze incidenten vielen 918 doden die voornamelijk te betreuren waren onder het personeel van de veiligheidsdiensten en het leger, die de voornaamste doelwitten vormen van de terreuraanslagen. De geweldsituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa is "*beduidend verbeterd*" ten opzichte van de periode 2008-2009, jaren waarin er wel sprake was van open gevechten tussen het Pakistaanse leger en islamistische milities, hetgeen geleid heeft tot de terugkeer van intern ontheemden naar de provincie.

Tot slot blijkt uit de informatie dat de nieuwe Pakistaanse president Nawas Sharif in februari 2014 vredesbesprekingen heeft aangevat met de islamistische milities, waardoor er zich actueel in de provincie geen situatie van willekeurig gewapend geweld voordoet dat voor een terugkerende asielzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, kan resulteren in een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER